

РЕШЕНИЕ

№ 15135

гр. София, 05.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 08.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **11565** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на „НОВИМЕД КАРДИО“ ЕООД [населено място] срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ПО ПРИХОДИТЕ- ГР. С. за заплащане на обезщетение за претърпени вреди- пропуснати ползи в размер на 76 285,31 лева и представляващи законна лихва в размер на 58 445,26 лева от наложения запор върху сумата от 125 155,32 лева по банкова сметка на дружеството при „ОББ“ АД с IBAN [банкова сметка] за периода от 02.03.2018 година/ датата на налагане на запора до 07.10.2022 година / датата на вдигане на запора като незаконосъобразно наложен и намаляване имуществото на дружеството от заплатени възнаградителни лихви в размер на 10 960 лева по Договор за заем от 17.08.2018 година и Анекс към него от 20.12.2019 година, мораторни лихва в размер на 6880,05 лева по данъчни задължения, неплатени в срок поради наложените запори за периода от 02.03.2018 година до 07.10.2022 година, законна лихва върху претендираната сума считано от момента на установяване незаконността на акта/ действието на НАП- налагането на запора – датата на неговата отмяна -07.10.2022 година, ведно със законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на присъдените суми.

В исковата молба се твърди, че със ЗВР от 18.12.2017 година е възложена ревизия на ищеца за реализиране на отговорност по чл.177 от ЗДДС за задължения на дружеството „Медалайн“ ООД, като на 29.03.2018 година ревизията е спряна със Заповед за спиране на ревизията и още в хода на ревизията с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки от 02.03.2018 година е наложен запор върху банковите сметки на дружеството в „С.“ и „Интернешънъл Асет банк“ АД и по този начин дружеството е било лишено от възможността

да ползва паричните си средства в размер на 125 155,32 лева, а в резултат на спирането на ревизията в рамките на близо 4 години, както и в резултат на наложената обезпечителна мярка – запор на банковата сметка дружеството е било лишено в един неразумно продължителен период от време да оперира със собствените си парични средства и на фона на намалените приходи и невъзможността да бъдат обслужвани текущите задължения към НАП същото е започнало да трупва лихви върху необслужваните задължения, които допълнително са утежнили финансовото положение на ищеца. Управителят на е бил принуден да вземе в заем в лично качество заем в размер на 100 000 лева от физическото лице Г. В. В. за срок от една година и с годишна лихва в размер на 8%, а веднага след получаването на заема сумата е била пренасочена от едноличния собственик към ЮЛ, като управителят в нормални условия никога не би се съобразил с тези условия и след близо 4 години ревизията е възобновена. Ревизионното производство е приключило с издаването на РА, който е отменен изцяло, но в хода на продължилото ревизионно производство е продължено действието на наложените обезпечителни мерки, а вследствие на това са отменени всички наложени обезпечителни мерки и всички действия, извършени в хода на ревизионното производство са незаконосъобразни, вследствие на което ищецът е претърпял посочените в исковата молба вреди, представляващи пропуснати ползи. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми и се претендират направените по делото разноски. В съдебно заседание ищецът-“ Новимед Кардио“ ЕООД- [населено място], редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от адвокат А., редовно упълномощен, който поддържа исковата молба на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображенията относно основателността на исковата молба развива и представените по делото писмени бележки.

Ответникът по иска- Национална агенция за приходите- [населено място] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Б. редовно упълномощена, която оспорва исковата молба по основание и по размер и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображенията относно неоснователността и недоказаността на исковата претенция развива и в представената по делото писма защита.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от прокурор П., който намира исковата претенция за основателна и доказана и моли да бъде уважена, тъй като е налице отменен незаконосъобразен административен акт и е налице причинно- следствена връзка между отменения акт и желае искът да бъде уважен.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства ,ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със ЗВР от 18.12.2017 година на Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП е възложено да бъде извършена ревизия на „ Новимед Кардио“ЕООД- [населено място] за установяване на отговорност за задълженията на „ Медалайн“ ЕООД за периода от 01.05.2017 година до 30.09.2017 година по чл.177 от ЗДДС.

На 02.03.2018 година Публичен изпълнител при ТД на НАП- С. наложил предварителни обезпечителни мерки на ищеца предвид това, че ще се затрудни събирането на публичното вземане в предполагаем размер на 125,155,32 лева , от които главница в размер на 118 193,54 лева и лихва в размер на 6961,78 лева към 01.03.2018 година- наложил запор върху налични и постъпващи суми в две търговски банки и забранил разпореждане със запорираното имущество.

Със Заповед от 29.03.2018 година ревизията на ищец е спряна за срок до влизане в сила на Ревизионния акт по производството на доставчика „ Медалайн“ ЕООД/ старо име „Новимед“

ЕООД/

На 24.08.2018 година е сключен Договор за паричен заем, с който Г. В. В. в качеството на заеодател предоставил на Т. Р. П. в качеството на заеодател сумата от 100 000 лева, а заеополучателят поел задължение да върне заетата сума за срок от 12 месеца при договорена лихва от 8% годишно. Сумата е преведена по банковата сметка на Т. Р. П. на дата 24.08.2018 година.

На 27.08.2018 година Т. Р. П. в качеството на заеодател предоставил на „Новимед Кардио“ ЕООД сума в размер на 137 000 лева, като заемателят се задължил да върне заемната сума по реда и съгласно договора като заплати лихва в размер на 8% годишно, договорен е срок на договора 16 месеца.

Сумата по Договора е преведена по банковата сметка на ищеца на дата 27.08.2018 година.

На 20.12.2018 година е сключен Анекс към Договор за паричен заем от 27.08.2018 година, с който е удължен срокът за връщане на заема по чл.7 от Договора за паричен заем от 27.08.2018 година считано до 31.12.2022 година.

Със Заповед от 28.02.2022 година Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП- С. възобновил производството по извършване на ревизия на „Новимед Кардио“ ЕООД считано от 28.02.2022 година и определил срока на възобновяването до 07.03.2022 година.

Със Заповед за изменение на ЗВР от 01.03.2022 година органът възложил ревизията определил нов срок за завършване на ревизията на ищеца до 05.05.2022 година.

На 19.05.2022 година срещу ищеца е съставен РД, с който е предложено да бъдат установени задълженията по чл.177 от ЗДДС.

На 14.07.2022 година срещу ищеца е издаден Ревизионен акт, с който са установени задълженията по чл.177 от ЗДДС в размер на 168 627,49 лева главница и лихва.

На 29.07.2022 година ищецът депозирал жалба срещу издадения РА до Директор на Дирекция ОДОП.

С Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121,ал.6 от ДОПК от 09.08.2022 година Публичен изпълнител при ТД на НАП продължил действието на наложените предварителни обезпечителни мерки, наложен с ПНОМ от 02.03.2018 година, с което е наложен заповор върху налични и постъпващи суми в размер на 125 155,32 лева в две търговски банки.

С Решение № 1514/21.09.2022 година на Директор на Дирекция ОДОП е отменен РА № Р-22221017008933-091-001/14.07.2022 година, издаден от органи по приходите при ТД на НАП- С., с който на „Новимед Кардио“ ЕООД е ангажирана отговорност по чл.-177 от ЗДДС за невнесен данък по 177 фактури, издадени от „Медалайн“ ЕООД и декларирани от последния в Дневник за продажби и в СД по ЗДДС за данъчни периоди от месец 05.2017 година до месец 09.2017 година.

На 07.10.2022 година Публичен изпълнител при ТД на НАП- С. отменил заповора, наложен с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки от 02.03.2018 година и Постановление за наложени обезпечителни мерки от 09.08.2022 година върху налични и постъпващи суми в две търговски банки на ищеца.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна и допълнителна експертиза, и втора допълнителна, като вещото лице е отговорило на поставените му задачи, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява, че поддържа заключенията си.

От показанията на свидетеля Л. С. се установява защо се е стигнало до получаване на заем от друг субект, какво е било финансовото състояние на дружеството след налагането на заповор и след спирането на ревизията.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира исквата молба за допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. В тази насока съдът не споделя наведения довод от страна на процесуалния представител на ответника по иска, че искът е недопустим, защото Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки не е отменено по съдебен или административен ред и липсва първата предпоставка за допустимост на иска- отменен по съответния ред незаконосъобразен акт, тъй като ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени вреди от налагането на запора с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки от 02.03.2018 година до 07.10.2022 година- когато е отменено от публичния изпълнител и твърдението, че това Постановление е незаконосъобразно- лист 188 и 189 от делото и вредите се претендират от издаването на Постановлението до неговата отмяна, като се излагат твърдения, че издаването представлява незаконосъобразно действие. Наред с това, ищецът в Становището си от 01.04.2024 година, приложено на лист 449 и 450 от делото въведе нови твърдения ,че след като е отменен Ревизионният акт по административен ред, то не е имало необходимост от издаване на Постановлението за продължаване срока на наложените предварителни обезпечителни мерки и органът следва да възстанови състоянието преди отмяната на акта и се навеждат доводи за незаконосъобразно протекло ревизионно производство,продължило повече от 4 години, а спирането на ревизията също е незаконосъобразно действие, като съдът следва да прецени всички относими факти и то по същество в посока разглеждане на иска относно основателността или неоснователността му и съдебната практика на ВАС е категорична, че следва съдът при подобни случаи да разгледа спора по същество, а не да прекратява производството поради недопустимост на иска . Разгледана по същество, исквата молба се явява недоказана и неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита.Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон.Такъв закон е АПК, в чийто чл.299 е посочено, че за вредите, причинени на граждани и организации от незаконно принудително изпълнение, отговаря имуществено държавата, ако административният орган по изпълнението е държавен, и общината, ако органът е общински, независимо от това дали вредите са причинени виновно. За вредите от изпълнението, причинени на трети лица, обезщетение се дължи от държавата, ако административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, е държавен, и от общината, ако органът е общински. По аргумент от чл.300 от АПК,исквете се разглеждат по реда на този кодекс. В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от](#)

ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представлявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните-с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите.Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията,обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни,което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че“Нормата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт.Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, вр. чл. 7 от КРБ не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /чл. 4, ал. 1 от КРБ не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата.Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. Член 204, ал. 1 от АПК, който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки- незаконосъобразен акт, действие или бездействие на

орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник- Национална агенция по приходите, която съгласно разпоредбата на чл.2 ал.2 от ЗНАП е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С. и органът, издал Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е публичен изпълнител при ТД на НАП- С., а органите издали Ревизионния акт и Заповедите за спиране, и възобновяване на ревизията също са органи по приходите при ТД на НАП- С., но ТД на НАП не е юридическо лице. На второ място, съгласно сега действащия Закон за НАП-чл.6-Агенцията се състои от централно управление и териториални дирекции. Централното управление подпомага дейността на изпълнителния директор по планирането, организирането, ръководството и контрола на цялостната дейност на агенцията, както и в изпълнението на предоставените му правомощия по този закон., а териториалните дирекции установяват публичните вземания за данъци, за задължителни осигурителни вноски и други публични вземания, възложени им със закон, както и обезпечават и събират публичните вземания. Наред с това, съгласно чл.19,ал.1 от ЗНАП, Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, а по силата на алинея втора, обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал. 1 може да се искат след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на агенцията или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение и отговорността на агенцията обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в [Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.](#) **Съгласно чл.17,ал.6 от ДОПК Задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в [Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.](#)**

На следващо място, пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимирани е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.

По силата на чл.6,ал.3 от ЗНАП, Териториалните дирекции установяват публичните вземания за данъци, за задължителни осигурителни вноски и други публични вземания, възложени им със закон, както и обезпечават и събират публичните вземания, като в териториалните дирекции могат да се създават дирекции, отдели и сектори. В чл.7, ал.1 от ЗНАП е посочено, че органи на агенцията са- директорите на дирекции, началниците на отдели и сектори, служителите, заемащи длъжност "държавен експерт по приходите", "държавен инспектор по приходите", "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". От своя страна, с ДОПК се уреждат производствата по установяване на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски, както и по обезпечаване и събиране на публичните вземания, възложени на органите по приходите и публичните изпълнители. По силата на **Чл.**

7,ал. 1 от ДОПК, актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител от компетентната териториална дирекция. Правомощията на органите по приходите са визирани в чл.12,ал.1 от ДОПК, като едно измежду които е да извършват проверки и ревизии. В чл.108 от ДОПК е доуточнено, че данъчните задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски се установяват с ревизионен акт по [чл. 118](#). По силата на чл.110 от ДОПК, органите по приходите осъществяват данъчно-осигурителния контрол чрез извършване на ревизии и проверки. Съгласно алинея втора на чл.110 от ДОПК, ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. От друга страна, в чл.118 от ДОПК е доуточнено, че с ревизионния акт се установяват, изменят и/или прихващат задължения за данъци и за задължителни осигурителни вноски, възстановяват резултати за данъчен период, подлежащи на възстановяване, когато това е предвидено в закон, възстановяват недължимо платени или събрани суми. Съгласно чл.119,ал.2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. В разпоредбата на чл.112,ал.2 от ДОПК е посочено, че ревизията може да се възлага от: органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или определен от него заместник изпълнителен директор - за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. От друга страна, в нормата на чл.152,ал.1 и 2 от ДОПК е визиран задължителен административен ред за обжалване на ревизионен акт пред решаващия орган-Директор на Дирекция "ОДОП" -Ревизионният акт може да се обжалва изцяло или в отделни негови части в 14-дневен срок от връчването му, като решаващ орган е съответният Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централното управление на Националната агенция за приходите.

От своя страна, съгласно чл.163,ал.3 от ДОПК публичните вземания се събират от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. В чл. 121,ал.1 от ДОПК е виизирано, че в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197. Предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност. Когато в срок до 4 месеца от налагането на първата предварителна обезпечителна мярка не е издаден ревизионен акт, наложените обезпечителни мерки се смятат за прекратени, освен ако е направено искане за продължаването им пред административния съд по местонахождението на органа, наложил обезпечителната мярка. Искането може да бъде направено от публичния изпълнител или ревизираното лице. По аргумент от алинея 6 на чл.121 ДОПК действието на наложените предварителни обезпечителни мерки се продължава с обезпечителните мерки от същия вид и върху същото имущество, наложени в едномесечен срок от издаването на ревизионния акт, когато актът е издаден в 4-месечния срок по ал. 4 или в срока, определен от съда по реда на ал. 5. В чл. 197,ал.1 от ДОПК постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121 - в 7-дневен срок, от получаването на жалбата. Решението по ал.

1 може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на жалбоподателя, в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя и на публичния взискател. Непроизнасянето на решаващия орган в сроковете по ал. 1 се смята за потвърждение на постановлението, което може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне. Съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Решението на административния съд не подлежи на обжалване. Трети лица могат да обжалват обезпечителната мярка, наложена от публичния изпълнител, само когато той я е наложил върху вещи, които в деня на запора или възбраната се намират във владение на тези лица. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора или възбраната. Изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му.

От доказателствата по делото, от исковата молба, както и от уточнителната молба към нея е видно, че ищецът претендира заплащане на обезщетение в размер на законната лихва в размер на 58 445,26 лева върху запорираната по банковата сметка на дружесетвото в ОББ сума в размер на 125,155,32 лева, отнасяща се за периода от 02.03.2018 година – датата на издаване на Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки до 07.10.2022 година – когато е отменен наложенят запор от страна на публичния изпълнител съгласно Постановлението за отмяна на наложените предварителни обезпечителни мерки от 07.10.2022 година, като вредите са вследствие на незаконосъобразно издаденото Постановление за налагане на ПНОМ. От приложените доказателства, както и от изричното признание на ищеца посочено в Становището на лист 449 и 450 от делото е видно, че ищецът не е обжалвал Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки по предвидения в закона ред и Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е произвело своето действие и е влязло в сила поради необжалването му от страна на ищеца. От своя страна съгласно чл. 121, ал. 1 от ДОК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197, спорде която Постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121 - в 7-дневен срок, от получаването на жалбата. Решението по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на териториалната дирекция, чийто директор го е издал, в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя и на публичния взискател. Непроизнасянето на решаващия орган в сроковете по ал. 1 се смята за потвърждение на постановлението, което може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне. Съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Решението на административния съд не подлежи на обжалване. Трети лица могат да обжалват обезпечителната мярка, наложена от публичния изпълнител, само когато той я е наложил върху вещи, които в деня на запора или възбраната се намират във владение на тези лица. Жалбата

не се уважава, ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора или възбраната. Изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му.

Посочените разпоредби на ДОПК са специални и дерогират общите разпоредби на АПК и по общото правило специалният закон изключва приложението на общия, в частност- разпоредбите за изборност на ред за оспорване, визирани в АПК- дали пред по-горестоящия административен орган или направо пред съда в съответствие с нормата на чл.148 АПК. ДОПК е специален закон по отношение на АПК и предвидената в него задължителност на обжалването по административен ред на всички актове на публичния изпълнител-Постановления и Разпореждания пред Директора на компетентната териториална дирекция, така и произнасянето му с решение по реда на чл.197,ал.2 от ДОПК дерогира приложението на общите разпоредби на АПК и едва след производството по административен контрол възниква правото на съдебно оспорване, тъй като в него се издава подлежащия на съдебен контрол административен акт по чл. 197,ал.2 от ДОПК. Изчерпването на оспорването по административен ред се явява абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на съдебното оспорване по Глава осма на АПК. В случая, ищецът не е подал жалба срещу Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки до Директор ТД на НАП- С. и същото е влязло в сила. Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки не е отменено от страна на съда, а напроотивналице е влязло в сила Постановление за налагане на обезпечителни мерки чрез налагане на запор върху налични и постъпващи суми, находящи се в две търговски банки.

Наред с това, липсват доказателства, че ищецът е обжалвал и Постановлението за продължаване срока на наложените предварителни обезпечителни мерки от август 2022 година и същото е влязло в сила. Ако ищецът е смятал, че не трябва това Постановление да се издава,то той е имал процесуалната възможност да го обжалва по реда на чл.197 от ДОК. Настоящият съдебен състав намира,че не е налице хипотезата на чл.204,ал.4 от АПК/ сочена от ищеца като смесване на незаконосъобразни действия на Публичен изпълнител/ като самият ищец не прави разлика между действия и бездействия/,за да се установи незаконосъобразност на действието или бездействието на органа, в хода на производството по иск с правно основание чл.1 от ЗОДОВ. Това е така,защото на първо място,издаването на постановление за налагане на обезпечителни мерки не е бездействие, което да бъде установено от страна на съда в хода на производството по иска за заплащане на обезщетение, нито пък е действие. На второ място,незаконосъобразното действие,респективно незаконосъобразно бездействие на административен орган или на длъжностно лице могат да бъдат само- фактическо / или материално/ действие,което се предприема без правно основание- нормативен или административен акт,бездействие,изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закон или бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение,произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно действие по смисъла чл.1,ал.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие,защото незаконосъобразното правно действие е незаконосъобразно юридически акт,който или е незаконосъобразен административен акт и в този случай отговорността пак ще бъде по чл.1 ,ал.1 от ЗОДОВ, но не за вреди от незаконосъобразни действия, а ще бъде за вреди от незаконосъобразен акт или е сделка по смисъла на гражданското право,осъществена от държавен орган,който е юридическо лице и в този случай,отговорността за вреди ще бъде по правилата на гражданското право.Същото се отнася и за незаконосъобразното бездействие на административен орган. Ако то се състои от фактическа страна в произнасяне в съответния срок по чл.57 АПК по искане да се издаде ненормативен административен акт,това бездействие по дефиницията на чл.58,ал.1 и ал.4 от АПК е приравнено на административен акт-мълчалив отказ или мълчаливо съгласие.

Мълчаливият отказ на администрацията казва ВКС в мотивите към т.4 на ТР № 3/22.04.2004 година не е фактическо действие, а юридически акт, който ако бъде отменен, обосновава обезщетение от незаконен акт на органа на администрацията. Съдебната практика на ВАС също е категорична, че неоснователни бездействия на административен орган по смисъла на чл.204, ал.4 от АПК са налице само при неизвършването на фактически, но не и на правни действия, каквито са хипотезите на чл.256 и чл.257 от АПК. Юридическите действия трябва предварително да бъдат отменени като административни актове, за да е допустимо сезирането на съда на посоченото основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Издаването на постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки не представлява фактическо бездействие, нито пък фактическо действие, а представлява административен акт. Наведените доводи, че издаденото Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки е незаконосъобразно, както и Постановлението за продължаване срока на наложените предварителни обезпечителни мерки от август 2022 година едва с исковата молба и то след като ищецът е пропуснал възможността да ги обжалва, не води до извод, че налагането на запора, продължаването срока на действие на ПНОМ и отмяната му дата 07.10.2022 година от публичния изпълнител представляват фактически действия, които следва да се разгледат в светилната на ЗОДОВ, респективно на това да бъдат предмет на проверка като фактически действия по реда на ЗОДОВ, защото издаването на двете Постановления не са фактически действия, а актове, по отношение на които ДОПК е предвидил ред за оспорване. Налагането на запора също не е фактическо действие, а то е инкорпорирано в Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и е наложено именно с ПНОМ. Продължаването срока на действие на предварителни обезпечителни мерки също не е фактическо действие, то е разпоредено с Постановлението за продължаване срока на наложените обезпечителни мерки. Нещо повече дори, липсват доказателства ищецът след като му е наложен запор върху банковите сметки да е бил в невъзможност да осъществява своята търговска дейност и наложената обезпечителна мярка да е довела до изтеглянето на заем от 100 000 лева. Отмяната на Постановлението за налагане на предварителните обезпечителни мерки е извършено от публичния изпълнител, не от съда или от по-горестоящия административен орган на 07.10.2022 година, но през периода от издаване на Постановлението до неговата отмяна от публичния изпълнител липсват доказателства ищецът да е поискал замяна на наложените обезпечителни мерки с други по вид обезпечителни мерки съобразно нормата на чл.199 от ДОК, сочеща, че публичният изпълнител или съдът може по искане на длъжника да допусне заменянето на обезпечение с друго равностойно обезпечение. Длъжникът може винаги да замени наложеното обезпечение с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа. Паричната гаранция се прави по сметката на публичния изпълнител. В случаите по ал. 1 и 2 запорът и възбраната се отменят. Отказът на публичния изпълнител за замяна на наложеното обезпечение, включително на обезпечителните мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5, подлежи на обжалване по реда на чл. 197. Процесуалното бездействие на ищеца не може да доведе до извод, че следва да претендира вреди под формата на закона лихва в размер на 58 445,26 лева от налагането на запора до отмяната му 07.10.2022 година и да бъде репарирен за своето процесуално бездействие.

Ревизионният акт е последващо издаден и сам по себе си не води до невъзможност за ищеца да разполага с паричните си средства и макар и отменен, този акт не може да се разглежда като предпоставка за ангажиране отговорността на Националната агенция по приходите и след като мерките не са били обжалвани и актовете, с които са наложени не са отменени, на ищеца не се дължи обезщетение за вреди. Основание за присъждането на обезщетението е незаконната административна дейност, каквато в случая не е установена по предвидения в закона ред. Обстоятелството, че обезпечителните мерки се прилагат в ревизионното производство, приключило с издаването на незаконосъобразен ревизионен акт не води до друг извод, защото законността на мерките не се контролира с обжалването на крайния акт и те подлежат на самостоятелно обжалване и само ако бъдат отменени, може да се търси отговорност от

юридическото лице, чийто орган е причинил вреди при извършването на административна дейност в противоречие с нормативните изисквания. В този смисъл е **Решение №681/17.01.2018 г. по адм. Дело № 2634 /2017 г. по описа на ВАС.**

Наред с това, законната лихва е обезщетение, предвидено за репарирание на вредите от забавено изпълнение на парично задължение, което предполага наличие на главен дълг. Наложенията на ищеца обезпечителна мярка заповор върху банковите му сметки не поражда парично задължение в неговата правна сфера за престаиране на заповораната сума тъй като нито със самия заповор ищецът е изпаднал в забава, нито от налагане на обезпечението, като ищецът не доказва да е изпаднал в забава на плащания, а напротив плащал е задълженията си към доставчици / в който смисъл е заключението на вещното лице, изготвило основната съдебно- счетоводна експертиза, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено. Невъзможността за ползване на заповораната сума от търговец се свързва с предположение за неосъществена печалба от търговски оборот, като в Решение №2522/18.04.2017 г. по адм. д. №11554/2015 г. по описа на АССГ, 6 състав „с факта на налична сума по заповорани сметки не може да се предполага направо, че невъзможността за използването ѝ следва да се обезщети със законната лихва, която е лихва за забава. Ако се търси като обезщетение за вреди, следва да се докажат конкретни вреди. Дължимост на законната лихва като обезщетение за вреди от заповор на сума не може да се изведе и от разпоредбата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД, защото и в този случай това е лихвата за забава изплащане на самото обезщетение от неправомерното увреждане, като последното следва да се докаже, като с налагане на обезпечението за ищеца възниква задължение да престаи сума в размер на заповораната, за да се поражда задължение за заплащане на законната лихва върху нея на посоченото основание, нито пък може да се предполага, че вредите от наложението обезпечение възлизат на заповораната сума, за да е мислима дължимост на законната лихва. Дори и да се приеме, че за част от периода на заповора дружеството има по сметката си в търговската банка част от заповораната сума, не се доказва, че тази сметка в банка не се олихвява, нито че дружеството има депозитна или друг вид сметка в банка, по която ползва лихва за вложени парични суми и е имал намерение да вложи тази сума по такава сметка и съответно не е реализирал лихва, която иска да реализира в този период, като не е ясен и размерът на такава лихва, евентуално пропусната лихва, предоставяна от банка или друга подобна институция.“ Законната или мораторна лихва се дължи за виновно неизпълнение на едно парично задължение /било то възникнало от договор или деликт/ и заповорането на сумите не променя патримониума, в който са били и Държавата, в лицето на НАП не дължи тяхното връщане и оттам - именно от него не биха могли да се претендират мораторни лихви за забавено изпълнение на парично задължение. Съгласно Решение №2716/19.02.2020 г. по адм. д. №10254/2018 г. по описа на ВАС, III отделение „В случай, че по сметката са били налице постъпления след налагането на заповора, те биха били заповорани само до неговия размер. Със сумите над този размер дружеството би имало възможност да оперира и да ги използва за дейността си. В., в исковата молба не са въведени обстоятелствата във връзка с развиваната от дружеството дейност в исковия период, необходимостта да ползва банковата си сметка, да получава и извършва плащания, за които заповорът да представлява пречка. Дори представените с исковата молба доказателства не доказват, че е настъпила конкретна вреда от наложението заповор на банкова сметка с IBAN:[банкова сметка] в ТБ ОББ с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки №С180022-023-0000751/02.03.2018 година, така както е описана в исковата молба и съответно претендирала - било като пропусната полза, било като претърпяна загуба. Тежестта на доказване е върху ищеца, в съответствие с общото правило на чл. 154, ал. 1 ТПК, вр. чл. 144 АПК и негова е и тежестта да установи и докаже, че със сигурност би получил законната лихва върху сумата от 125 155,32 лева, която твърди, че е налична сума по банковата сметка за периода на исковата претенция (от 02.03.2018 година до 07.10.2022 година, законна лихва в размер на 58 455,26 лева, а евентуалното олихвяване обаче би било в размер на лихвата, определяна от банката, но не в размер на законната лихва, каквато е претенцията на

ищеца. Запорирането на сметките не води до спиране на тяхното олихвяване по договора с банката, като ищецът не прави разграничение между банкови лихви и законна лихва. На следващо място от представените с исковата молба доказателства не се установи запорираната банкова сметка на лицето в ТБ „ОББ“ АД дали е разплащателна или депозитна сметка, а в случай, че е депозитна сметка, дружеството би получавало от банката лихва върху наличната сума, като от данните на ИС на НАП е видно, че конкретната банкова сметка в ТБ ОББ АД с IBAN: [банкова сметка] в лева е депозитна сметка, по която обаче липсват доказателства ищецът да получава суми съставляващи лихва от банката. следва да са именно в размер на законната лихва, когато лихвите по депозирани суми в банките за този период са в съвсем друг много по-малък размер. Доказателствената тежест за установяване наличието на предпоставките на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ лежи изцяло върху ищеца. В конкретния случай ищецът не е изпълнил задължението си да докаже претендираният от него размер на обезщетението. В този смисъл е Решение №8199/20.12.2016 г. по адм. дело №815/2016 г. по описа на АССГ, 20 състав, оставено в сила с Решение №681/17.01.2018 г. по адм. дело №2634/2017г. по описа на ВАС.еСледва да бъде посочено още, че по аргумент от чл. 10 от ЗЗД лихви могат да се уговорят до размер, определен от Министерския съвет. Ако уговореният размер е по-голям, той се намалява по право до този размер. Олихвяването на изтекли лихви става съобразно Наредбите на Българската народна банка. В чл. 10, ал. 2 от ЗЗД е посочено, че максималният размер на договорената лихва се определя от Мси това е т.к. наречената „законна лихва“, чийто размер е определен с ПМС №72 от

1994 година и представлява основния лихвен процент на БНБ за периода плюс 10 пункта. В съответствие с чл. 2 от Постановление №5 от 18.01.1991 г. за лихвите по депозитите, влоговете и кредитите на населението и фирмите лихвите по кредитите, депозитите и влоговете в левове се договаряли между банките и кредитополучателите, съответно депозантите (вложителите), на пазарна основа. Не се доказва, че вредите, които претендира ищеца под формата на законна лихва и пропусната полза в размер на 58 445,26 лева са пряка и непосредствена последица от запорирането на сметката на длъжника – ищец.

Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстрояване, пристрояване, подстрояване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Имуществената вреда може да се заключава и в това, че лицето **пропуска да осъществи една полза – че пропуска да увеличи имуществото си, макар да са съществували всички изгледи за това.** Деянието го лишава от тази възможност – **от една сигурна облага.** Според **Тълкувателно решение №3/** от 12 декември 2012 година на ОС на ГК и ТК на ВКС неточното изпълнение на договорните задължения поражда правото на кредитора да иска от длъжника изпълнение заедно с обезщетение за забавата или да иска обезщетение за неизпълнение (чл. 79, ал. 1 ЗЗД). Съгласно разпоредбата на чл. 82 ЗЗД, регламентираща обема и границите на отговорността за вреди от виновно неизпълнение на договорните задължения, обезщетението обхваща всички причинени вреди, които са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да

бъдат предвидени при пораждање на задължението, като при недобросъвестност на длъжника – обезщетението обхваща всички преки и непосредствени вреди. Според посочената разпоредба, подлежащите на обезщетяване имуществени вреди са два вида – претърпяна загуба и пропуснатата полза. Както в правната доктрина, така и в съдебната практика, пропуснатата полза се дефинира като неосъществено увеличаване на имуществото на кредитора.

Установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването.

Пропуснатата полза е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на обезщетение. Поради това и при липса на изрично установена в закона презумпция за настъпването ѝ, пропуснатата полза не се предполага, а следва да бъде доказана в процеса. Само ако бъде доказано, че при точно изпълнение на длъжника имуществото на кредитора е могло да бъде увеличено, ще бъде постигната целта на предвиденото в чл. 82 ЗЗД обезщетяване – да се поправят претърпените от кредитора вреди, без да се допусне обогатяването му за сметка на длъжника. На обезщетяване подлежат не всички пропуснати от възложителя ползи, а само тези, които са били предвидими за страните по сделката към момента на пораждање на задължението и са пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. Това са ползите, чието пропускане, с оглед специфичните за случая обстоятелства и при проявена грижа на добрия стопанин/добрия търговец, страните са могли и са били длъжни да предположат и което е причинено именно от неизпълнението, т.е. което представлява негов необходим и закономерен резултат. Освен фактите, относими към основанията на претенцията – пропускане на твърдяната полза, предвидимост на същата към момента на пораждање на задължението, респективно недобросъвестност на длъжника и причинна връзка между пропуснатата полза и виновното неизпълнение на длъжника, на доказване от страна на кредитора подлежи и размерът на пропуснатата полза, като се съобрази, че по отношение на размера изискването за предвидимост не се отнася.

Легална дефиниция на тези понятия- пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение. В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че „...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите.

В конкретния случай не е налице причинно-следствена връзка между издаденото ПНПОМ до отмяната му, нито пък, че пропуснатите ползи, изразяващи се в невъзможността да се разпорежда със запорирани суми, изразяващи се в законната лихва върху

сумата по запорираната банкова сметка на дружеството.

Нещо повече дори, не се доказва, че вследствие на налагането на ПНОМ, ищецът е претърпял и имуществена вреда в размер на 10 960 лева заплатени възнаградителни лихви по Договор за заем от 27.08.2018 година и Анекс към него от 20.12.2019 година, считано от 27.08.2018 година до 31.10.2022 година – датата на последната погасителна вноска.

Обстоятелството, че е сключен Договор за заем от 24.08.2018 година между Г. В. В. и Т. Р. П. и Договор за заем от 27.08.2018 година между Т. Р. П. и „Новимед кардио“ ЕООД не може да доведе до извод, че сключването на етиз дава замае е наложено то налагането на ПНОМ. В тази насока, дори и то пакозинят ан севидтеля Л. С. , че след запора са ходили в банки да търсят керидити ,н оиме такозавон чесметкаа е болокирана, не може да доведе до извод, че вселидсетви на анложени язапор дуржесетвото е изпаданлаов затурденон ифнаносво състояние, защото този сивдетел рабти при щеца , обслужава го и неговита епоказания са занетресовони. Дори да не са заинтересовани ,то липсавта одкадзателстав в оки банки ,пкога и къде ищецате е търсил пордесатевнанта на заеми и такива са му отказавани, още повече , че канидстването зцап земи се извънршва с писчени доказателства. Нещо повече дори,банковата сметка на ищеца не е била блокирана, а само е бил наложен запор като обезпечителна мярка. Запорът представлява разпореждане на публичния изпълнител, с което определено вземане на длъжника от банката се определя за принудително удовлетворяване на вискателя /НАП/, като единствено се забранява на длъжника да се разпорежда с паричните суми в запорираната банкова сметка, а на банката като трето задължено лице-да плаща на длъжника. Запорът върху вземане по банкова сметка обезпечава изпълнението, като запазва принадлежността на вземането към имуществото на длъжника, осуетява погасяването на вземането чрез плащане, извършено в полза на длъжника, и задължава третото лице да пази запорираните суми и следователно задържането на паричните суми по банковата сметка на задълженото лице в банката и забраната запорираната сума да бъде изтеглена в брой или да бъде наредена по друга сметка, представлява гаранция за вискателя/държавата/, че ще получи дължимата сума след решаване на спора в негова ползва с влязло в сила съдебно решение.

Договорът за заем в зависимост от различни критерии при неговия анализ има следните характеристики: той е реален, по принцип безвъзмезден; каузален; неформален,не е необходима определена форма за неговата действителност, писмената форма е форма за доказване на същия. Прваната уредба на договора за заем за потребление се съдържа в чл. 240, 241 ЗЗД. Чл. 240, ал. 1 от ЗЗД дава легално определение на договора за заем: "Заемодателят предава в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество. Неизпълнението на договорените условия поражда договорна отговорност –чл.79 и следващите от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, а не деликтна отговорност по смисъла на чл. 45 от ЗЗД. Извършеното плащане на заетата сума и уговорените лихви по Договорите за заем са в резултат на граждански отношения между физически лица и търговски отношения между физическо лице и търговец. По своята правна същност лихвата по договора представлява цената или възнаграждението, което заемополучателят е длъжен да плати на кредитора, за ползването на предоставените му парични средства. Това в случая е цената на капитала, който се отчуждава за временно ползване и договорната лихва, поради нейния възмезден характер съгласно чл. 86 ЗЗД и чл. 430, ал. 2 ТЗ, изключва възможността да се счита като вреда по реда на

ЗОДОВ /в този смисъл Решение №3355 от 16.03.2018 г., постановено по адм. д. №5005/2017 г. по описа на ВАС/. Не се доказва причинена вреда, която да е пряка последица от издаденото Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки и служебно отмененото Постановление на дата 07.10.2022 година,, тъй като ищецът е страна по сключения Договор за заем, по който се дължи уговорена лихва, каквито се дължат и при просрочените държавни вземания и нелогично е ищецът да вземе

лихвообременяващ го заем, за да заплати други лихвообременяващи го задължения към държавата.. Следва да се отбележи, че дружеството е имало правната възможност на основание чл. 229 от ДОПК да поиска разрешение за неотложни плащания свързани с основната му дейност, изпълнение на трудови договори, данъци, осигуровки и други и при представяне на определени доказателствата, когато е наложена обезпечителна мярка-запор върху банковата сметка на лицето. Същото не се е възползвало от тази правна възможност и изложените доводи, че ищецът е бил лишен от възможност да се разпорежда със собствените си активи и да ги използва са неоснователни и недоказани нещо повече, с Постановление за отмяна на обезпечителни мерки с изх. № 080022-17.09.2018 година е отменен запорът върху сметки, находящи се в ТБ „Банка ДСК“ АД, ТБ „Интернешънъл Асет Банк“ АД, като е останал само запорът върху банкова сметка ТБ ОББ АД с IBAN:[банкова сметка]. Този факт води до единствения извод, че ищецът е разполагал с банкови сметки, които не са запорирани, с които е имал възможност да оперира и извършва разплащания свързани с основаната му дейност, а твърденията ищеца, че е лишен от възможността да ползва собствените си средства по запорирани банкови сметки, както и възможността да извършва своята нормална търговска дейност и да получава приходи от своята стопанска дейност, и да обслужва публичните си задължения, представляващи преки и косвени данъци и осигуровки, което да е довело и до необходимостта от сключването на двата Договора за заеми, **респективно на това до заплащането на лихва по Договора за заем в размер на 10 960 лева.** Освен това, не е ясно защо сумата от 137 000 лева по сключения Договор за заем от 27.08.2022 г. между Т. Р. П.-управител на ищеца в Договора за заем в лично качество и „Новимед кардио“ ЕООД за срок от една година и четири месеца при годишен лихвен процент в размер на 8% е уговорено да бъде преведена точно по запорираната банкова сметка в ТБ ОББ АД с IBAN: [банкова сметка], при положение, че страните по договора Т. Р. П. в лично качество и в качество на управител и представляващ ищеца „Новимед кардио“ ЕООД са имали знанието, че горепосочената банкова сметка е запорирана още на дата 02.03.2018 година. Ищецът е разполагал с правната възможност за замяна на наложените обезпечителни мерки с друго равностойно обезпечение по реда на чл. 199 от ДОПК, както и възможността да предложи пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа, като ищецът не се е възползвал от тези правни възможности. Не се доказва, че ищецът не е имал други възможности, освен да сключи договорите за заем и да палит лихва по тях, не е установил размера на свободните суми, с които е разполагал в периода на действие на обезпечителните мерки, както и наличието на необходимост от заемането на средства, като не е доказана пряка и непосредствена последица от издаването на Постановлението и вредите, както причинно-следствена връзка между наложените запори за обезпечаване на установеното от данъчния орган публично задължение на акта и имуществените вреди, които ищецът твърди, че понесъл във връзка със сключения Договор за заем между физическите лица Г. В. В. и Т. Р. П. и Договор за заем сключен между Т. Р. П. и „Новимед кардио“ ЕООД. Фактът, че Т. Р. П. в лично качество и впоследствие като заемодател и управител на ищеца „Новимед кардио“ ЕООД е сключил договор за заем именно от физическо лице Г. В. В. при неизгодни за него условия, не може да доведе до извод, че именно вследствие на издаването на ПНОМ се е стигнало до сключване на заеми при неизгодни условия. Освен това, от извършената Справка в Търговския регистър, който е публичен е видно, че управителят на ищеца е и управител на други търговски дружества и не е ясно как точно е избрала да сключи този неизгоден за него Договор за заем точно от това физическо лице. Не се доказва по никакъв начин, че управителят на ищеца Т. Р. П. е взел „единствено възможното правилно“ решение - да потърси външно финансиране с цел да обезпечи обслужването на текущите задължения на дружеството и продължаване на неговата стопанска дейност, свързана с търговия с медицински инструменти, техника, изделия и консумативи и други, за които е имал правна възможност и не е поискал издаване на разрешение за неотложни плащания, съгласно разпоредбата на чл. 229 от ДОПК от публичния изпълнител при определени регламентирани условия.

Нещо повече, от Справка от Централен регистър на особените залози (ЦРОЗ), към 05.08.2019 година за вписвания по партидата на ищеца „Новимед кардио“ ЕООД е видно, че на дата 05.08.2019 година има вписване №2019080500610 на договор за залог в полза на ТБ „ОББ“ АД, въз основа на Договор за банков кредит с оглед на което изложените от ищеца твърдения са недоказани.

Наред с това, с Договорите за заем от 24.08.2018 година и от 27.08.2018 година е уговорен годишен лихвен процент в размер на 8% В чл. 4, ал. 2 от Договора от 24.08.2018 година е уговорено, че заемателят не дължи лихва за периода след погасяването. В чл. 9 от договора от 27.08.2018 г. е уговорено, че заемателят дължи неустойка в размер на 20% върху размера на непогасената част от заемната сума. Уговорената договора лихва е възнаграждение за предоставянето и ползването на паричната сума за срока на договора.

Обстоятелството, че начислената и платена лихва по Договора за заем от 27.08.2018 година според заключението/ допълнително на вещото лице е видно, че съгласно представената Справка и приложени извлечения от банкови сметки с титуляр Т. Р. П. плащания по заема са извършвани от „Новимед кардио“ ЕООД по банков път, в които е посочено основание – „Връщане на заем“, а в а в банковите извлечения не е посочено дали съответната сума включва лихви и ако да в какъв размер, като от представената Справка е видно, че плащанията по банков път на стойност 137 000 лева извършени през периода от 18.09.2018 година до 20.11.2021 година са за погашения на главницата, а отчитането на заема е извършено счетоводно по сметка 151- Получени краткосрочни заеми, а относно плащания за лихва са предоставени 2 броя РКО от 21.10.2022 година за плащане в брой на Т. Р. П. на сума в размер на 5000 лева с основание – частично погасяване на лихва по Договор от 27.08.2018 година и РКО от 31.10.2022 година за плащане в брой на Т. Р. П. на сума в размер на 5 960 лева с основание-Пълно погасяване на лихва по Договор от 27.08.2018 година, като лихвите са начислени в счетоводните регистри на дружеството- ищец по счетоводна сметка 621- Разходи за лихви с датите на плащането им по посочените два РКО, а общата сума на начислените и платени лихви по Договора за заем от 27.08.2018 година възлиза на 10 960 лева, не може да доведе до извод, че ищецът вследствие на наложения заповест е претърпял вреда в този размер.

Съдът не споделя доводите на процесуалния представител на ответника по иска, че договорите за заем са нищожни поради противоречие с добрите нрави, защото съдът в производство по ЗОДОВ не може да обявява нищожност на договори, нито по пътя на косвения съдебен контрол, нито в самото производство по ЗОДОВ.

Недоказан и неоснователен е искът за заплащане на обезщетение в размер на 6 880,05 лева,представляващи заплатени лихви за просрочени публични задължения към НАП, в т.ч. задължения за ДОО, ДЗПО, ЗО за периода от налагането на заповест на 03.02.2018 година до 07.10.2022 година, датата на неговата служебна отмяна.

На първо място, на дата 03.2018 година не е издадено ПНОМ,а на дата 02.03.2018 година, при което началният период на претендираното обезщетение изобщо не е доказан. На второ място, недоказани са твърденията, че ищцет е започнал да трупа лихви върху необслужваните задължения,представляващи преки и косвени данъци и осигуровки, които допълнително са утежнили финансовото му състояние, довеждайки го до почти сигурен фалит, като отново липсват доказателства ищецът да е поискал разрешение за неотложни плащания по реда на чл.229 от ДОК, а ищецът е разполагал с банкови сметки, които не са заповестирани, с които е имал възможност да оперира и извършва разплащания свързани с основаната му дейност, като въпреки

наложените обезпечения, дейността на дружеството не била затруднена или спряна, за което са налице данни и в информационната система на НАП и подаваните от дружеството Годишни данъчни декларации по ЗКПО, като ищецът „Новимед кардио“ ЕООД е декларирал за периода от 2016 година до 2022 година данъчни печалби и счетоводни печалби от извършвана стопанска дейност от продажба на стоки и услуги. Освен това, с Писмо с вх. №20-00-375#18/28.05.2024

година. по описа на ТД на НАП, ТБ ОББ АД уведомява, че „Новимед кардио“ ЕООД е титуляр на банкова сметка с IBAN - [банкова сметка], която е била открита на 16.08.2016 година в ТБ „Стопанска и инвестиционна банка“ АД, мигрирала с нов IBAN – [банкова сметка], на 10.12.2018 г. (след вливането на ТБ „Стопанска инвестиционна банка“ АД - С. в ТБ ОББ) и от предоставеното заверено извлечение от ТБ ОББ АД за движението на горепосочените банкови сметки се установява по безспорен и категоричен начин, че ищецът „Новимед кардио“ ЕООД е използвал за периода от 02.03.2018 година (датата на налагане на запора, съгласно ПНПОМ с изх. №С180022-023-0000751/02.03.2018 година до 07.10.2022 година. двете заповирирани банкови сметки - с IBAN-[банкова сметка] и банкова сметка с IBAN – [банкова сметка] и двете сметки в ТБ ОББ АД, т.е. същият е разполагал със средства над наложения заповири за извършване на търговската си дейност и за заплащане на публичните си задължения през искивия период. Наред с това, от неоспореното заключение по основната съдебно- счетоводна експертиза, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че „Новимед кардио“ ЕООД е извършвало стопанска дейност и е реализирало приходи през периода 2019 година - 2022 година включително, които се запазват сравнително стабилни, финансовите резултати на „Новимед кардио“ ЕООД през изследвания период са положителни, като през 2016 година – 2017 година са на ниво около 30000 лева, нарастват през 2018 година и 2019 година на ниво около 130 000 лева и след това спадат на 80 000 лева през 2020 година и 2021 година, като през 2022 година отново нарастват на 130 000 лева годишно, като данните сочат, че не се наблюдава изменение на стопанско-икономическите показатели на дружеството след налагането на запора в началото на 2018 година до 2022 година включително, а общо заплатени лихви по задължения към републиканския бюджет през периода 02.03.2018 година - 07.10.2022 година - 17 840,12 лева, от втората допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, която настоящата съдебна инстанция намира за обективна и компетентно изготвена е видно, че са платени суми за лихви по декларираните от дружеството публични задължения през периода 02.03.2018 година - 07.10.2022 г. - 4 106, 47 лева. Наред с това от основното заключение на вещото лице, изготвило съдебно- счетоводната експертиза, неоспорено от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че на база декларираните резултати ищецът е отчетел приходи и разходи през периода от 2019 година до 2022 година, включително, които дори са нараснали в сравнение с 2017 и 2018 година и са се запазили сравнително стабилни, финансовите резултати на ищеца през изследвания период са положителни като през 2016 година-2017 година са на ниво около 30 000 лева, нарастват през 2018 година и 2019 година на ниво около 130 000 лева и след това спадат на 80 000 лева през 2020 и 2021 година, като през 2022 година отново нарастват на 130 000 лева и данните сочат, че не се наблюдава намаление на стопанско-икономическите показатели на дружеството след налагането на запора в началото на 2018 година до 2022 година включително, а коефициентите на рентабилност и на ефективност на приходите, изчислени в Таблица 3 показват отчетени положителни финансови резултати, като печалбата за 2016 година е била 11%, за 2017 година- 1%, 2018-2019 година 5%, 2020-2021 година 3% и 2022 година 5%, а от данни от предоставените извлечения от данъчната партида на ищеца за постъпили суми по сметки на НАП за погасване на задължения общо заплатените лихви по задължения към Републиканския бюджет за периода 02.03.2018 година до 07.02.2022 година възлизат на 17 840,12 лева, като това са задължения за данъци, ДДС, ДДФЛ, Корпоративен данък, ДОО, НЗОК- Здравни осигуровки ДЗПО, УПФ.

От допълнителната съдебно – счетоводна експертиза- втора, неоспорена от страните, която настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че дружеството- ищец е обслужвало задълженията си към доставчици, като е поддържало остатъци неуредени задължения всяка година в размер, съизмерим с остатъка от предходния период, които представляват около 30% средно от дължимите суми, задълженията към персонала за разплащания своевременно и няма остатъци за следващ период, задълженията

към бюджета и за осигурителни вноски имат остатъци за следващи периоди, като задълженията за данъци са се увеличили през 2018 година, но след това намаляват, като относителният дял на неуредените задължения за данъци е 3% от общо дължимите средно за разглеждания период, като задълженията за осигурителни вноски към края на всяка година имат по-висок относителен дял на неразплатените, като от 28 % за 2018 година нарастват на 75% през 2019 година, след което спадат на 13% през 2020 година, 10% през 2021 година и на 7 % през 2022 година, разплатените по банков път задължения са в по-малък размер и относителните дялове на остатъците са по-големи, а от представеното Банково извлечение за движението на парични средства по сметката на ищеца в ОББ с титуляр "Новимед каридо" ЕООД е видно, че има постъпления и плащания, но няма следа за всеки ден или всеки месец от изследвания период и не може да се каже с какви парични средства като ищецът е притежавал суми над запорираната сметка по банковата сметка, като дружеството е извършвало разплащания по свои задължения от получаваните постъпления и от салдата по сметки 501- Каса в лева и 503- Разплащателна сметка в лева се извеждат наличности на парични суми към края на периодите, превишаващи запорираната сума по банковата сметка. От втората допълнителна съдебно счетоводна експертиза, неоспорена от страните, което отново настоящият съдебен състав намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че съгласно получените от НАП Справки за задълженията и плащанията по години, вещото лице е изсилило общо платени суми за лихви по декларирани от дружеството- ищец публични задължения през периода 02.03.2018 година до 07.10.2022 година в размер на 4106,47 лева, като не са включени лихви по РА по чл.177 от ЗДДС за 2022 година.

Неизпълнението на задълженията на ищеца към НАП не може да е вследствие на наложения заповест с ПНОМ, нито пък от спирането на ревизионното производство, нито от издаване на РА, който впоследствие е отменен.

Освен това твърдените вреди, които ищецът сочи да е претърпял вследствие на дълго продължилото ревизионно производство, след спирането му и до възобновяването му и издаването на Ревизионния акт, също не може да доведе до извод, че това спиране и издаването на Ревизионния акт след 4 години е довело до претърпяна загуба под формата на пропусната полза. Ревизионното производство е било спряно на основание чл.34, ал.5 от ДОПК и то със Заповед за спиране на ревизия от 29.03.2018 година, като отново липсват доказателства ищецът да е оспорил Заповедта за спиране по реда на чл.34 от ДОПК- Заповедта и отказът за спирането на производството подлежат на обжалване в 14-дневен срок от връчване на заповедта, съответно от изтичане на срока за произнасяне по ал. 4, чрез органа, чийто акт се обжалва, до административния съд по постоянния адрес или седалището на жалбоподателя. В 14-дневен срок от постъпването на жалбата съдът се произнася с определение, с което я отхвърля или отменя заповедта или отказва за спиране на производството. Определението на съда по ал. 6 е окончателно. Отново процесуалното бездействие на ищеца да оспори заповедта за спиране не може да доведе до извод, че ревизионното производство е протекло изключително дълго време, вследствие на което ищецът е претърпял имуществени вреди под каквато и да е форма. Отново спирането на ревизията не представлява фактическо действие, което да е незаконосъобразно и чиято незаконосъобразност може да бъде установена в хода на производството по реда на чл.1 от ЗОДОВ, защото спирането се извършва със Заповед, по отношение на която законодателят е предвидил изричен ред и срокове за обжалване.

Всичко това сочи, че не са налице предпоставките за ангажиране отговорността на ответника по иска и предявените искове са неоснователни и недоказани, което предпоставя отхвърляне на предявените искове.

По иска за заплащане на законната лихва върху сумата от 76 285.31 лева от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата/ с оглед направеното уточнение на исковата молба на лист 489 от делото, че това е законната лихва, която се претендира.

Съдът намира този иск за неоснователен и недоказан.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид обстоятелството, че исковите за заплащане на обезщетение за имуществени вреди са неоснователни, то и искът за заплащане на законната лихва е неоснователен.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по иска, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. **Съгласно нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ -(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.)-съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ, но тази норма Вярно е , че тази норма няма обратно](#) действие и изрично с Преходните и заключителни разпоредби **КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ ЗА ВРЕДИ(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.) с§ 6. (1) е посочено, че [този закон](#) се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване**, но също така е вярно, че производството пред АССГ образувано на дата 02.11.2020 година след влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ и безспорно намира приложение в случая. ЗОДОВ предвижда възможност за присъждане на разноски по [чл.10,ал.4](#) при установено осъществяване на процесуално представителство от юрисконсулт в допустимите хипотези. И доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева/. А по дела с определен амтирален интерес**По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Настояща съдебна практика анимира , че в оплаз ан отевитнак опо иска селдава ада ес ипръсид макисалнитя арземер от 360 елва , ть акто порцесуалните пердасетивели са везели кативмоно чусатие вьм поризводството, нагажирали са одокзателстава ,подрибне отговор на исковмата молаби подорбини бележки, а козаната правна помощ е съответна на осъщественото процесуално представителство.Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната**

може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

Ищецът следва да бъде осъден на основание чл.10,ал.2 от ЗОДОВ да заплати по сметката на АССГ изплатените от бюджета на съда суми за вещо лице в размер на 1711 лева.

Що се касае до иска за заплащане на законната лихва върху претендираната сума считано от момента на установяване на незаконността на акта/ действието на НАП- налагането на запора – датата на неговата отмяна -07.10.2022 година/ която представлява мораторна лихва за забава, ищецът не уточни размера на тази мораторна лихва, която претендира, като с уточнителната молба изобщо не посочи такъв размер, въпреки разпореждането съда и с оглед на това исковата молба в тази част следва да бъде върната именно поради неизпълнение указанията на съда и неконкретизиране на размера на мораторната лихва за забава.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК,вр.с чл.299 от АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА на,, НОВИМЕД КАРДИО“ ЕООД [населено място] срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ПО ПРИХОДИТЕ- ГР. С. за заплащане на обезщетение за претърпени вреди- пропуснати ползи в размер на 76 285,31 лева и представляващи законна лихва в размер на 58 445,26 лева от наложения заповор върху сумата от 125 155,32 лева по банкова сметка на дружеството при „ОББ“ АД с IBAN [банкова сметка] за периода от 02.03.2018 година/ датата на налагане на заповора до 07.10.2022 година / датата на вдигане на заповора като незаконосъобразно наложен и намаляване имуществото на дружеството от заплатени възнаградителни лихви в размер на 10 960 лева по Договор за заем от 17.08.2018 година и Анекс към него от 20.12.2019 година, мораторни лихва в размер на

6880,05 лева по данъчни задължения, неплатени в срок поради наложените запори за периода от 02.03.2018 година до 07.10.2022 година, ведно със законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на присъдените суми.

ОСЪЖДА „НОВИМЕД КАРДИО“ ЕООД ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ПО ПРИХОДИТЕ-ГР.С. СУМАТА ОТ 360 ЛЕВА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

ОСЪЖДА „НОВИМЕД КАРДИО“ ЕООД–ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ ПО СМЕТКАТА НА АССГ СУМА В РАЗМЕР НА 1711 ЛЕВА – ИЗПЛАТЕН ДЕПОЗИТ ЗА ВЕЩО ЛИЦЕ ОТ БЮДЖЕТА НА СЪДА.

ВРЪЩА ИСКОВАТА МОЛБА НА „НОВИМЕД КАРДИО“ ЕООД – ГР. С. СРЕЩУ НАП ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА законната лихва върху претендираната сума от 76 285,31 лева считано от момента на установяване незаконността на акта/ действието на НАП- налагането на запора до датата на неговата отмяна -07.10.2022 година.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО ПО АДМ. ДЕЛО 11565/2023 ГОДИНА По ОПИСА НА АССГ В ТАЗИ МУ ЧАСТ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК, а в прекратителната част, имащо характер на Определение – в 7 дневен срок от получаване на препис от същото с частна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: